Abonnementspris:
Direkte gennem Ekspeditionen. Kjøbenhavn . . . . . 3 Kr. Kvartalet — . . . . 1 „ Maaneden — . . . . . 25 Øre Ugen
Gennem Stedets Postvæsen. Provinserne . . . . . 3 Kr. 50 Ø. Kv. Norge og Sverig . . 3 „ 40 „ „ Tyskland og Østrig 4 Mrk. 95 Pf. Kv.
Forsendt til alle Lande i Verdenspostforeningen 9 Kr. Kvartalet (bestilles direkte gennem Ekspeditionen).
Politiken udgaar hver Dag i Aaret.
Telefon Nr. 472.

POLITIKEN.

Annoncepris:
Annoncer fra Indlandet: Henvisninger (1. G.) 25 Ø. pr. Petitlinie. Indrater (3. Side) 10 „ — Bokjer-dtg. (4. S.) 10 „ —
Annoncer fra Udlandet: Henvisninger . . 30 Ø. pr. Petitlinie. Indrater . . . . . 20 „ — Bekjendtg. . . . . 15 „ —
Ekspeditions-Kontor i Indgaard 1, 1tj. af Østergade, Stem og 1. Sal.
Redaktions-Kontor i samme Ejendom, 2 Sal
Sætteri: Niels Juulsgade 9 Bdg., 4. Sal.
Trykkeri: Niels Juulsgade 9 Bdg., 2. & 3. Sal.
Telefon Nr. 472.

№ 235 Mandagen den 22de Avgust 1892

Henvisninger.

Kjøbenhavns Skiltefabrik, Knabrostræde 9.

Pariser Dukke-Magasinet

(forhen Købmagergade 12)
er nu henflyttet til sit ny, elegante Lokale, hvor Forretningen fortsættes efter sit gamle Princip med

overordentlig billige, men bestemte Priser.

Lageret, som er det største og eleganteste her paa Pladsen, indeholder **Dukker** i alle Størrelser og til alle Priser (fra 20 Øre til 75 Kroner). Fremdeles forefindes det største Udvalg af **Hoveder** i Sten, Metal, Gummi og Papmaché fra 25 Øre. **Sko, Støvler og Strømper** i de forskelligste Farver og Façons fra 6 Øre. **Parykker og Ratte** fra 10 Øre. Endvidere Knaber, Kjoler, Overstykker, Frøjer og Undertøj. — **Monstre gratis.**

Østergade Nr. 9, 1. Sal (Opgang ad den brede Stentrappe.)

Prisen paa
Kokes fra Kjøbenhavns Gasværker
er nedsat.

Fra og med 1ste August er Prisen paa
knuste Kokes 1 Kr. 70 Øre pr. Tønde,
hele do. 1 „ 35 „ „
Smuld Nr. 1 1 „ „ „ „
Do. 2 0 „ 65 „ „
Koksene faas efter skriftlig eller mundtlig Bestilling paa Vestre eller Østre Gasværk og paa Elektrisk Station, Kontortid 9—3 samt efter telefonisk Bestilling. Telefon Nr. 2656. Omkostningerne for Koksenes Tilbringning og Indbæring i Hus, er som hidtil. **Udleveringsseddel paa Kokes der afhentes, udstedes ogsaa paa Østre Gasværk, hvor Betaling modtages.** 3404

Handelsinkassationer.
Prokurator Thorvald Lund.
Amagertorv 18, Kjøbenhavn. 3619

Sports Kognak,
enestaaende i Velsmag og Aroma. 4011

Aagades Brødfabrik,
Dampmølle & Maskinbageri.
Fabriken anvender fra idag **ny Rug.**
Prisen paa 8 Pd.s Rugbrød er **nedsat** til **55 Øre.**

INTERNATIONALT BUREAU
PATENTER udtages udøves ogudnyttes
CAND. FR. WOLFF EFTFL.
P. HOFMAN BANG INGENIEUR
5 RAADHUSSTRÆDE 5

INTERNATIONALT PATENT BUREAU
PATENTER
UDTAGES · UDØVES · UDNYTTES
VIGGO. C. EBERTH NYTORV 3 KBHVN.
OVERSLAG GRATIS OG FRANCO

Kjøb Philipsons The.
Kjøbmagergade 13.

Tandlæge Fru N. Møller,
Frederiksberggade 19, træffes 10—4.

A. Brøndum & Søn.
Snaregade Nr. 14.
7 Medaljer (Fabriken stiftet 1830).
Fineste fuselfri Kummenaquavit
à 58 Øre pr. Fl.
(udelukkende aftappet i Fabriken).

Fin fuselfri **Kummenaquavit**
à 50 Øre pr. Fl.
Forhandles i alle Kolonial- og Delikatessehandler og i vort Fabriksudsalg samt ved vore Hovedforhandlere, Joh. Jansen & Co., Linnésgade Nr. 20. K. 3751

Morskabsteatret.
Aften Kl. 7½:
En forfløjen Idé.
Farce i 4 Akter
af Forf. til »I Galehuset.«
Kl. 9¼
Sommerrevuen 1892.
20 Opførel er besøgt af
11.777 Personer.
Obs. Billetter kan faas hos Cigarhandler Rosenstand, Frederiksberggade 10. 4178

I. O. O. F. P. 748228½. III.

i Provinsen

tegnes

Abonnement

paa

Politiken

for

Resten af Juli Kvartal
(15. August til 30. Septbr.)
ved at indsende Postanvisning paa alt

1 Kr. 25 Øre

Paa Forlangende og mod Indsendelse af yderligere 10 Øre til Forsendelsesomkostninger, altsaa ialt Postanvisning paa **1 Kr. 41 Øre**, erholdes

gratis:

Augustin Filon's Roman **Skuespillerinden Ossip Schubin's** Roman **Grevinde Erika.**

I Føljetonen

er for Tiden optagen **Rudyard Kipling's** glimrende Roman **Lyset, som svandt.**

Politiken udgaar daglig i et Oplag paa **langt over 12,000** Ekspl.

Ærede Indsendere underrettes om, at Redaktionen ikke kan paatage sig at opbevare eller tilbagesende mindre Manuskripter, som ikke benyttes.

Hvor man morer sig.

Casino.
Kl. 7½—10. L'enfant Prodigue.

Tivoli.
Kl. 4—12. Forskellige Forlystelser.

Cirkus Schumann.
Kl. 4. Forestilling.

Frederiksberg Morskabsteater.
Kl. 7½—11½. Forestilling.

Nørrebros Teater.
Forestilling.

Nationals Variété.
Kl. 8—12. Stor Koncert og Forestilling.

Cirkushaven.
Koncert hver Aften.

Concert du Boulevard.
Koncert og Varietéforestilling.

Wodrofflund.
Koncert hver Aften.

Vennelyst Variete.
Koncert og Forestilling.

Ønskes henvises til omst. Ann

Tysk-russiske Handelstraktatforhandlinger.

Brev
fra
„Politiken"s Korrespondent.

—o—

Berlin, den 19. Aug. 1892.

En kort Tid bragtes der lidt Afveksling i den store, men unægtelig ret kedsommelige Strid mellem *Bismarck* og *Caprivi* ved Efterretningen om, at der var indledet tysk-russiske Handelstraktatforhandlinger. Imidlertid hviler der nu en saadan Stilhed over disse Forhandlinger, at man kunde fristes til at tro, at de slet ikke længere var i Gang. Efter hvad jeg erfarer fra absolut paalidelig Kilde, er Sagens faktiske Sammenhæng følgende:

Trods de bestemte Dementier, der i sin Tid fremkom, var allerede i Fjor Tanken om en tysk-russisk Forstaaelse paa det handelspolitiske Omraade opstaaet hos de ledende Personligheder baade i Berlin og St. Petersborg.

Til en Begyndelse havde Planerne i denne Retning dog ingen videre Fremgang. Fra russisk Side troede man at maatte fastholde den Grundsætning, at den hidtidige Beskyttelsestold for den russiske Industri ikke skulde ændres. De tyske Statsmænd ønskede paa den anden Side ikke at forskrække Agrarierne ved Udsigten til formindsket Korntold, saa meget mindre som Forhandlingerne om de øvrige Handelstraktater med Østrig-Ungarn, Italien, Schweiz og Belgien allerede var i Gang paa dette Tidspunkt.

Alligevel vedblev man baade i Berlin og St. Petersborg at fastholde Tanken om en mulig Tilnærmelse, og det hedder sig, at man paa allerhøjeste Sted i St. Petersborg delte Ønsket om, at *dokumentere de fredelige Hensigter ved gensidige økonomiske Koncessioner.*

Da Tyskland saa afsluttede de bekendte Handelstraktater, gav Rigsdagen efter Rigskanslerens Ønske Forbundsraadet Bemyndigelse til ogsaa at yde andre Stater foreløbige Toldlettelser; dog skulde Fristen for denne Bemyndigelse udløbe den 30te Novbr. d. A. Heri kunde Rusland se et Vink om atter at indlede Forhandlinger med Berlinerkabinettet angaaende Korntoldens Nedsættelse. Da nu tillige Hungersnøden indtraadte, gennemtrængtes de ledende Krese stærkere af Overbevisningen om, at der nødvendigvis maatte gøres noget for at ophjælpe det russiske Landbrug. Af stor Vigtighed i saa Henseende vilde det være, at Russlands Korn ikke blev behandlet slettere paa det tyske Marked end andre Landes Kornvarer. Ledet af den Art Betragtninger saavelsom af Ønsket om at hidføre et mere nabovenligt Forhold, erklærede Petersborgkabinettet sig beredt til at indlede Forhandlinger med Tyskland om, hvorvidt Rusland kunde vente at faa Plads blandt de mest begunstigede Stater, og hvilke Modfordringer Tyskland i bekræftende Fald stillede.

Fra tysk Side blev Spørgsmaalet om disse Modfordringer, der skulde danne Basis for de egentlige Forhandlinger, drøftet af særlig tilkaldte Sagkyndige. Endnu sidste Mandag havde Berlinerkabinettet dog ikke givet noget Svar, der nærmere præciserede de tyske Fordringer.

I de foreløbige Antydninger fra russisk Side er der bl. a. ogsaa ytret Redebonhed til Lettelser i Grænsesamkvemmet. Store Forhaabninger nærer man dog ikke her vedrørende russiske Koncessioner, navnlig ikke for saa vidt angaar Industritolden, thi man véd allerede, at Petersborgkabinettet bestemt afviser enhver Tanke om at prisgive den russiske Industri gennem et forandret økonomisk System."

Under disse Omstændigheder nærer man her stærk Tvivl om, at der vil komme noget væsentligt ud af de foretagne Forhandlinger. Fra russisk Side synes man at regne paa Imødekommenhed, fordi den trykkede økonomiske Stilling i de prøjsiske Østerprovinser gør en bedre Forstaaelse med Rusland ønskelig.

Hvor store de Interesser er, hvorom det fra begge Side drejer sig, fremgaar af den sidst offentliggjorte Statistik for det tyske Rige. Denne viser, at Udførslen fra Tyskland til Rusland i Aaret 1890 repræsenterede en Værdi af 206 Mill. Mark, medens Ruslands Udførsel til Tyskland løb op til en Værdi af 542 Mill. Mark. Saadanne Tal er vel egnede til at bibringe besindige Folk paa begge Sider af Grænsen den Overbevisning, at man gør adskilligt klogere i at arbejde for Toldfred end for Toldkrig.

X. X.

Dag til Dag.

—o—

Temperaturen. Natten til igaar var det 11 Graders og igaar Morges 14 Graders Varme. Opad Dagen steg Temperaturen til 17 Graders Varme.

Smukt klart Solskinsvejr hele Dagen.

Forduftet Bogholder:

Bogholderen hos en herværende Grosserer forsvandt for nogen Tid siden pludselig. Man mente at der forelaa et Ulykkestilfælde eller Selvmord.

Senere oplystes det, at han ved Hjælp af falske Bøger havde bedraget sin Grosserer for ca. 5000 Kr.

Igaar modtog hans Familie Brev fra ham, naturligvis dateret: Chicago, United States.

Svensk Jern:

Igaar fra Sverig er indløbet Skrivelser angaaende vor Notits »En sjælden Fest«. En af *Politikens* svenske Venner skriver:

Tillat äfven mig, såsom utanför stående, draga ett strå till stocken.

I Sverige fira vi:

Silfverbröllop (25 år) *Guld-* (50 år) *Diamant-* (60 år) *Järn-* (70 år). Inga andra.

Svenskeren.

Fra Cyklebanen:

En umaadelig Mængde Mennesker valfartede igaar Eftermiddags ud til Cyklebanen ved Ordrup. Ved Firetiden var Tilskuerpladsen rundt om Banen overfyldt. Man troede sig næsten paa et Eremitageløb, ikke mindst da man pludselig bemærkede Kronprinsregenten midt i sit Folk.

Kronprinsen, der ledsagedes af 3 af sine Børn og af Prof. Dr. *Ipsen*, blev modtaget af Overretssagfører *Nissen* og anvist Sæde paa Referentpladsen. Med tilsyneladende Interesse fulgte Kronprinsen de første Løb og udbad sig nu og da en lille Oplysning hos Dommeren Hr. *Alfred Benzon* og hos Starteren, Hr. *Fr. Bagge.*

Midt under Løbene forled Kronprinsen Banen ligesaa ubemærket, som han var kommen.

Fra Cirkus:

Cirkus Schumanns nyeste Akkvisition, den stærke Mand, Hr. *Johan Aller*, har i Tillid til sine Kræfter udsat en Præmie paa hundrede Kroner til den, der kan gøre ham hans Kraftproduktioner efter.

En Slagter, Hr. *Chr. Andersen* fra Frederikssund, mældte sig iaftes som Lysthavende til Belobet.

Hr. Andersen, der fremtraadte i graabrune Hverdagsbukser og stribet Sportsskjorte, gik imidlertid hjem uden at være bleven de hundrede Kroner rigere. Han er utvivlsomt en Mand med veludviklede Muskler, men han mangler desværre Haandelavet.

Det første Lod tog han i stiv Arm uden at blinke; det andet kneb det med, og Vægtstængerne kunde han slet ikke tumle. Publikum var dog meget tilfreds med hans Præstationer og tilkendte ham Form af et anerkendende Bifald en ret hæderlig Omtale.

Hr. Aller smilte overlegent. Og for at godtgøre sit aabenbart meget nære Slægtskab med Herkules løftede han *Little Fred* i én Arm højt op over sit Hoved og inkasserede selvfølgelig en dundrende Applavs.

Der var mødt en Mængde Tilskuere, og de var alle meget interesserede.

Ballonopstigninger:

Tivoli gentog iaftes sin Stiftelsesfest i det dejligste Vejr, denne Sommer endnu har budt paa. Illuminationen tog sig nydelig ud, og femtentusind Mennesker gik gennem Tælleapparaterne for at beundre den.

Festen indledtes med en dobbelt Ballonopstigning. Hr. *Laursen* startede først med sin *Aborre*, der foruden Luftskipperen medførte som Passager en luftbefaren Typograf. Et Øjeblik efter fløj Hr. *Johansen* tilvejrs i sin ny Ballon, med tagende som Ledsager Kaptejn *Rambusch*.

Hr. Johansens ny Ballon er det smukkeste Eksemplar af Arten, vi længe har set; den er formet som en overordentlig velskabt Pære og af en behagelig lys Farve. Da den med en elegant Manøvre strøg hen over *Aborren* og tegnede sine elegante Konturer mod den blaa Himmel, raabte Tilskuerne Hurra af deres fulde Lunger.

For en Gangs Skyld gik Ballonen ikke til Sverig. *Aborren* dalede efter en Snes Minuters Forløb ned ved Taarnby og Hr. *Johansen* landede efter en halv Times Sejlads paa en Græsmark i Nærheden af Kongelunden.

Hr. *Johansen* har ønsket, at hans ny Ballon ikke som de to gamle skulde hente sit Navn fra Fiskenes Verden, men — hvad der unægtelig ogsaa er mere passende — fra Fuglenes Rige, og han var saa galant iaftes at overlade Valget af det Navn til *Politiken*.

Vi valgte efter nøje Overvejelse Navnet *Maagen*, og vi ønsker *Maagen* alt muligt Held og Lykke, hver Gang den i Fremtiden flyver over Havet.

Opdragelse.

—o—

Hr. *Cl. Wilkens* har nylig skrevet en fortræffelig lille Bog: *Grundtræk af Pædagogiken.* Den anbefales til alle Pædagogers særlige Opmærksomhed.

Der er i det Hele ingen Tvivl om, at den pædagogiske Indsigt er i en stadig og glædelig Stigen. Efter at man i lang Tid har haft Opmærksomheden henvendt paa at opdrætte de muligst fuldkomne Heste, Køer og Svin, synes Turen endelig at være kommet til Mennesket. Ulykken er imidlertid, at medens man, for Dyrenes Vedkommende, kan være temmelig sikker paa, at de rigtige pædagogiske Grundsætninger ogsaa vil blive udførte i Praksis, saa vil man, hvad Mennesket angaar, sandsynligvis i lang Tid komme til at nøjes med den vigtige Teori. Det er nemlig klart nok, at skulde denne udføres i det virkelige Liv, saa maatte Samfundet først omordnes fra Grunden.

Naar saaledes Hr. *Cl. Wilkens* skriver, at den pædagogiske Gave væsenlig bestaar i tre Ting: 1) den levende Interesse for Barnet og dets Verden, en egen dyb Glæde ved at iagttage Barnet og dets Færd; 2) det psykologiske Indblik for Barnets Individualitet, der gør Opdragerne det let at sætte sig paa dets Standpunkt, tænke og føle med dot og tale i dets Sprog; 3) den derved betingede Ævne til at vælge de rette Midler til Paavirkning i den ønskede Retning — saa er alt dette vistnok fuldkommen rigtigt. Men man kan med Sikkerhed sige, at det kun er et ganske forsvindende Antal Forældre, der er i Besiddelse af denne pædagogiske Gave. Skal derfor Børnene opdrages af Folk med pædagogisk Gave og Indsigt, saa maatte de i en tidlig Alder tages fra Forældrene og indsættes i Opdragelsesanstalter, der lededes af kyndige Pædagoger. Følgen deraf vilde blive en Opløsning af Hjemmet i sin nuværende Form. Dette vil formodentlig ogsaa en Gang blive Resultatet af den fremskridende Udvikling, og Gevinsten ved en saadan Opløsning vil sandsynligvis blive større end Tabet. Under alle Omstændigheder synes den nuværende Slægt, der altsaa hovedsagelig opdrages i Hjemmene, at lade meget tilbage at ønske baade med Hensyn til Elskværdighed og Velopdragenhed. Man kan uden Vanskelighed tænke sig, at en Opdrage'se, der fra Begyndelsen af blev ledet af dygtige Pædagoger, og ikke af Forældrene, vilde føre til bedre Resultater.

Med Hensyn til den legemlige Opdragelse gor Hr. *Cl. Wilkens* opmærksom paa, at Opdragerne, hvad Legemets Ernæring angaar, maa sørge for at give Barnet nærende Føde, ɔ: saadanne Stoffer, der indeholder, hvad Organismen er sammensat af, i den rette Mængde, ikke for lidt og ikke for meget, i blandet Kost, saaledes at de forskellige Næringsstoffer findes deri i det rette Mængdeforhold. 2) Med Hensyn til Luft og Aandedræt maa man sørge for frisk Luft og god Ventilation i Opholdsværelserne. 3) Man maa sørge for Pleje af det vigtigste Afsondringsorgan, Huden, ved Vask, Bade, god Beklædning. 4) Man maa sørge for en passende Varmegrad i Værelserne, og hensigtsmæssig, efter Vejrliget afpasset Beklædning, og for at Barnet ikke faar vaade Klæder. 5) Man maa sørge for Leg og Bevægelse afbrudt ved passende Udhvilen, og fremfor alt for en ordenlig, rolig og dyb Søvn osv.

Selvfølgelig maa der sørges for alt dette og meget mere. Men Ulykken er, at de allerfleste Hjem er ganske ude af Stand til at præstere dette, og det viser sig altsaa atter her, at skal de rigtige pædagogiske Principer gennemføres, saa maa Børnene stilles under ganske andre og gunstigere Forhold, end de har i Hjemmene.

Som Forholdene nu er, fristes man næsten til at ønske, at idetmindste alle fattigere Forældre maa være saa pædagogisk uvidende som muligt. Thi saalænge de Intet véd om alt det, der kan skade og gavne deres Børn, saa kan de tage hele Opdragelsen — eller Manglen paa Opdragelse — med nogenlunde Sindsro. Men faar de først pædagogisk Indsigt, saa vil det blive klart for alle mindre bemidlede Forældre, at den Opdragelse, de præsterer, er et mer eller mindre hurtigt virkende Mord af deres Børns legemlige og sjælelige Liv. Og dette vil sandsynligvis ikke anspore dem til yderligere Anstrængelse, men snarere berøve dem Modet og faa dem til at opgive det Hele.

Det er fortjenstfuldt af Hr. *Cl. Wilkens* og andre Pædagoger at vise os Opdragelsens Midler og Maal. Men Konsekvensen heraf synes at maatte være den, at de tillige gjorde Samfundet og særlig Avtoriteterne opmærksom paa, at dette Maal ikke kan naas under den nuværende Ordning af Samfundet. Er der nogen Indsigt, der maa gøre Indehaverne til Revolutionsmænd, saa synes det at være den pædagogiske. For en dygtig Pædagog maa hele den nuværende Børneopdragelse stille sig som et bethlehemitisk Børnemord i kolossal Stil. Og han maa sige sig selv, at det er ikke Forældrene personligt, der er Skyld i dette, men det er Samfundsforholdene. Til en vis bestemt Samfundsorden svarer en vis bestemt Børneopdragelse. Ethvert pædagogisk Indlæg, der fremkommer i vor Tid, viser indirekte, at den nuværende Børneopdragelse er saa slet som mulig. Derved bliver disse fortræffelige Indlæg til revolutionære Skrifter; thi enhver tænkende Læser maa sige sig selv, at denne slette Børneopdragelse er en Følge af den slette Samfundsorden.

Vi tillader os derfor ogsaa fra dette Synspunkt at anbefale Hr. *Cl. Wilkens* Skrift. Det er, i bedste Forstand, revolutionært.

H—g. J.

Smaa Romaner.

—o—

Glarmestersvend og Baron.

At en Baron antager Titel af Blikkenslager, véd vi herhjemme af Erfaring kan være forbundet med de prisværdigste Hensigter. Naar en Blikkenslager eller, som det er Tilfældet med Hovedpersonen i nærværende lille Roman, en Glarmestersvend kalder sig Baron, er Motiverne aldrig saa ædle; men Standsforandringen har Krav paa Opmærksomhed i det ene Tilfælde som i det andet, da den altid er Bevis paa en vidtstrævende Aand, der søger at høve sig op over de Skranker, Fødsel og Herkomst tilfældig har sat.

Den Baron, om hvem der her skal berettes, er den forhenværende Glarmestersvend *Carl Hoffmann.* Siden Maj laar har han været bosat i Thun i Schweiz under Navn af Oberst, Baron *Courtier* fra Kärnten. Hoffmann, der taler Tysk, Fransk og Engelsk med lige Lethed, levede før paa meget fornem Fod i Zürich, hvor han boede i „Hotel National". Han blev her indviklet i en Svindlerhistorie, som han imidlertid klarede sig ud af med det hæderligste Navn. Fornem i Optræden og fuldtud Verdensmand forstod Hoffmann at vinde Tiltro hos ansete Personligheder i den schweiziske Republik og bl. a. at opnaa en Züricher Obersts Anbefaling til Regeringen i Bern, hvorved han senere kunde optræde overfor Militæravtoriteterne i Thun som en virkelig fremmed Oberst.

Sin Rolle som Oberst og Baron spillede Hoffmann med megen Færdighed. Han interesserede sig levende for de i Statens Geværfabrik i Thun forfærdigede ny Geværer, for Prøveskydninger og især for Hærens Remonteringsvæsen. Han lod forstaa, at han stod i Forbindelse med et større Stutteri i Galitsien og henvendte sig ogsaa til dette, idet han udgav sig for schweizisk Oberst, for at spørge, hvorvidt den forhaandenværende Hestebestand var tilstrækkelig og egnet til at forsyne Schweizerhæren med Remonter. Uheldigvis faldt det galitsiske Stutteries Bestyrelse paa at henvende sig til det østrigske Gesandtskab for derigennem direkte at bringe i Erfaring, hvilke Forretninger der maatte være at gøre med Republikens Regering, og derved lededes Opmærksomheden hen paa Glarmestersoberstens ugrøte Beskaffenhed.

I Thun udgav Hoffmann sig iøvrigt for Millionær og talte om at købe det smukke Slot Hünegg ved Thunersøen. Han modtog Invitationer til Middagsselskaber hos de fineste Familier og mødte altid i det mest elegante Antræk. Selvfølgelig søgte han i sin Egenskab af Baron og Officer at gøre Indtryk paa den stedlige Dameverden, og gjorde adskillige mislykkede Tilløb til Forlovelse med unge engelske og amerikanske Misser. At han holdt sig en Elskerinde og indlod sig i allehaande galante Æventyr, var vel standsmæssigt, men desværre i det dydige Thun kun egnet til at skade hans Renommée, saa at han allerede, da han for nylig paa Forbundsregeringens Foranledning blev taget ved Vingebenet, var begyndt at blive de gode Thunerborgere fordægtig.

Medens han nu sidder i sin Celle i Thun og studerer sin Rolle for sin fremtidige Optræden paa Verdensteatret, opfrisker Pressen hans tidligere Historie. Og det viser sig, at han under Navnet „Chevalier de Hoffmann" hører til de interessanteste Fremtoninger i den moderne internationale Plattenslagerverden og til forskellige Tider har skaffet Politi og Domstole i alle europæiske Storstæder rigeligt at bestille med sine Meriter.

Takket være sin utrolige Frækhed, sin elegante Optræden og bestikkende Omgangsformer er det lykkedes ham i næsten alle europæiske Lande at faa Indpas i de højere Krese. I Berlin optraadte han sidst i 1887, dog uden synderligt Held. Han vilde her overtage Potsdams Vandforsyning, men blev udvist, da det opdagedes, at han i Østrig havde været dømt til og havde afsonet en seksaarig streng Fængselsstraf for Bedrageri.

Bedre Held havde han i Rusland, England og Østrig. I St. Petersborg optraadte han som Jærnbaneentreprenør og knyttede Forbindelse med det bekendte Bankhus Stieglitz. I England udgav han sig for den østrigske Rigsfinansminister Baron Hoffmann og opgav bl. a., at han af en Grev Henkel havde købt Herresædet Wolfsberg i Kärnten, hvilket Gods han senere solgte til en Østriger, uden at den retmæssige Ejer havde Anelse derom, før den bedragne Køber indfandt sig for at overtage sin formentlige Ejendom. I London bestilte han en meget kostbar Dampyacht, som han havde tiltænkt Kronprins Rudolf af Østrig som Fødselsdagsgave. Det ikke mindre kostbare Inventar til bemældte Yacht lod Hoffmann forskrive fra Wien, og han satte Kronen paa denne Svindlerhistorie ved med det østrigske Overhofmarschallat som Mellemmand at indbyde Kronprinsesse Stephanie til ved Yachtens Stabelafløbning at døbe den i den traditionelle Flaske Champagne.

Glarmesterbaronens sidste Bedrifter vil nu blive prøvet ved schweizisk Domstol. Da der imidlertid ikke er andet ufordelagtigt at sige ham paa i Øjeblikket end hans falske Navn, vil han næppe blive dømt. Hans Hotelregning paa nogle hundrede Mark er dækket af hans rige Garderobe.

Det eneste, der er at gøre ved ham, vil da være, at han udvises af Schweizerforbundets Territorium, og han vil da forlægge sin Virksomhed til ny Felter, som han næppe forgæves vil søge, da Verden jo *vil* bedrages, især naar det kan ske med en Baron Hoffmann-Courtiers verdenserfarne Elegance.

Hysteriet i Maribo.

—o—

Der har allerede længe gaaet Rygter om, at den lille By Maribo skulde være bleven greben af St. Veitsdans, en Sygdom, der som bekendt blandt andet yttrer sig derved, at Patienterne geraader i allehaande voldsomme Affekter uden synlig eller forklarlig Aarsag.

Efter at have haft Lejlighed til selv at iagttage Sygdommen paa Stedet tover vi imidlertid ikke med at lade komme til Offentlighedens Kundskab, at det ikke er St. Veitsdans, der her er Tale om, men derimod en Række Tilfælde af en ganske vist haardnakket, men mere almindelig Form for Sindslidelse: det saakaldte Hysteri, mod hvilket kolde Doucher er et godt og virksomt Middel.

Hvorlunde Epidemien brød ud skal her fortælles:

Maribo har fra gammel Tid en gammel Birgittinerkirke, som Borgerne elsker og altid har elsket højt. Imidlertid er der noget her i Landet, der hedder »det særlige Kirkesyn«, et lille Antal kjobenhavnske Bygningskyndige og Arkæologer, som paa Kultusministeriets Anordning berejser Landet for at undersøge dets gamle Kirker og gøre Indstillinger om nødvendige Reparationer, eller give Forslag til gennemgribende Restavrationer. Dette Kirkesyn kom en Dag til Maribo, og siden den Dag var det ude med Byens Ro. De kjobenhavnske Avtoriteter delte nærmlig ikke ganske Maribonitternes Glæde over deres Kirke; de fandt den en Smule brøstfældig og paa mange Steder bragt ud af Stil ved tidligere Restavrationer, og de indgav Forslag til Ministeriet om at føre Kirkens Ydre tilbage til dets oprindelige Skikkelse. Maribonitterne vidste nok, at Kirken i længst forsvundne Tider havde haft et andet Udseende end da. De vidste, at man engang i forrige Aarhundrede havde opsat et spaantækt Taarn af Træ paa den østre Gavl, og de vidste ogsaa, at Kirken i 1864 var bleven grumdig bearbejdet af Professor Chr. Hansen. Han lagde en Gesims rundt under hele Taget, huggede Sokkelens store Kampesten op til Murfladen, og hvor denne i Jordskorpen var forvitret mellem Kampestenene huggede han Huller ud, som han lod fylde med Cement, og han lod denne male rød, for at den skulde se ud som Mursten. Inde i Kirken huserede han slemt. Han malede det smukke hvidkalkede Rum over med en simpel gul Farve og malede røde Mursstens-Ribber i Hvælvingerne, langs Søjlerne og om Vinduerne. Da han afskrabede den Perlefarve, hvormed man i tidligere Tider havde overmalet den én Gang polykrome, træskaarne Altertavle, tog han brutalt de oprindelige Farver med. Han borttog endvidere de gamle udskaarne Døre til Kirkestolene og fjærnede fra disse de nederste Fyldinger, hvis Rester man kan finde rundt omkring i nogle »antike« Møbler hos Byens Borgere, Skønt Maribonitterne vidste alt dette, var de glade over deres mishandlede Kirke. Saadan som de kendte den, saadan vilde de beholde den, og de var derfor paa Forhaand uvillig stemte mod den ny Restavration, som var foreslaaet af Kirkesynet, og som blev overdraget til Prof. *Storck.* Værre blev det dog da denne, der i Hovedstaden ikke gælder for det Fæhoved, som hvilket man i Maribo synes at betragte ham, tog dristig fat paa Sagen og glemte at forhøre sig om, hvorvidt hans Planer var i Overensstemmelse med Polscslagterens og Væverens og Byens andre Notabiliteters videnskabelige Omdømme om Kirkens oprindelige Udseende. Og endnu værre blev det, da han glemte, at der var Haandværkere af Rang i Maribo og antog en Maribonitterne ukendt Murmester *Licht* af Kjobenhavn til at tage Arbejdet i Entreprise.

Det skulde han ikke have gjort.

Men han havde nu aabenbart den Dristighed at have sin egen Mening om Tingene, og det er, hvad man ikke bør have i Danmark og mindst af alt i en dansk Provins. Han havde bl. a. den Mening, at Kirken i gamle Dage, før den fik sit Trætaarn, havde haft et rigtigt Taarn af Murværk paa sin vestre Gavl, og da han lod søge i Jorden, var han saa heldig at finde det gamle Fundament af Kampesten. Hvad tror man nu han gjorde i sin farisæiske Indbildskhed? Han brød det gamle Fundament op og lagde et nyt af Beton, og da han forsømte at gaa rundt i Byen og fortælle Pølseslagteren og Væveren, at ingen samvittighedsfuld Arkitekt benytter et gammelt Fundament af Frygt for, at dets Leje i Jorden kan være blevet usikkert i Tidens Løb, saa ansaa man ham naturligvis i Byen for en gal Mand, der end ikke havde ringeste Forestilling om at bygge.

Imidlertid rejste Taarnet sig og man syntes i Maribo, hverken at det var smukt eller passende til Kirkens Stil. Men det havde desforuden de skrækkeligste Skavanker. Guldborgsunds dovne Vande kom i Fart, naar de vilde Fraagn om dette Taarn for frem og tilbage over det. Det var ikke nok, at Taarnet var uskønt og stillost, men saa elendigt var det bygget, at det allerede truede med at falde ned og havde trukket store Revner i det tilstødende gamle Murværk. Der var navnlig en Revne i Korgavlen, som opfyldte Borgerne med Foragt for Bygmesteren, og »den famose Revne«, som den kaldes, er kendt over hele Lolland-Falsters Stift, »fra Stubbekøbing til Albu Fjord«, som man højtidelig siger i Maribo. Men ikke nok hermed. Taarnet var smurt saaledes op, at det var et Par Tommer ude af Lodlinje, og naar der ringedes med Klokkerne, svingede det frem og tilbage. Man opfordrede i den lokale Presse Prof. Storck til at kime lidt med Klokkerne hver Dag for at medbevise Rygterne om Taarnets Umulighed, og da Professoren enten ikke læser den lokale Presse eller — hvad der er lige saa rimeligt — ikke fandt det heldigt at ringe daglig med Kirkeklokker i ganske friskt Murværk, kunde man jo ikke opfatte Tavsheden fra Taarnet som andet end en Indrømmelse af dets Skrobelighed. Og endelig mente man i Byen, at Klokkerne slet ikke vilde kunne høres, for naar man ringede med dem, var man nødt til at lukke Lemmene paa Bagsiden, da ellers Klokkeren kunde falde ned fra Taarnet eller faa Kirkeklokkerne i Hovedet.

Et Taarn af Idiotisme, mente Maribonitterne. At Taarnet var bygget i Overensstemmelse med en gammel Tegning af det gamle Taarn, at saa godt som alle Taarne mere eller mindre er ude af Lodlinje, at alle Taarne svinger, naar der ringes med deres Klokker, vidste man nede i Byen lige saa lidt, som at der oppe i Taarnet var Plads til selv den ubehændigste Klokker.

Men »den famose Revne« da? Ak ja, ogsaa i den fik man Næsen i Klemme. Thi Revnen var af meget ældre Datum end selv den ældste af Vismændene i Maribo. Den havde maaske udvidet